

ŻYCIORYS

rotmistrza Lisowskiego (1835–1942)

Bolesław Lisowski syn Antoniego i Stefanii z domu Jodkowskiej, urodził się w folwarku Strupin na Grodzieńszczyźnie 28.10.1885 r. Gimnazjum ukończył w Grodnie, a Wydział Dróg i Mostów na Politechnice Lwowskiej (1913). Jako podporucznik jazdy armii rosyjskiej wziął udział w formowaniu w roku 1917 Polskiego Korpusu generała Dowbór-Muśnickiego i w jego walkach. W styczniu 1918 r. odznaczył się zajęciem Borysowa – za co został odznaczony Krzyżem Walecznych. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości 11.11.1918 r. – już 13 listopada rozpoczął organizację Samoobrony Szczyńskiej. 26 stycznia 1919 r. utworzony oddział „...w sile 116 bagnatów i plutonu jazdy” włączył do oddziału rotmistrza Dąbrowskiego („Łupaszkii”) a sam został jego Zastępcą. Walczył nieprzerwanie o wschodnią granicę R.P. najpierw z bolszewikami a później z Litwinami o Wilno. Zwolnił się z wojska

jako rotmistrz dopiero w sierpniu 1922 r. Jeszcze w czasie służby, w lutym 1922 r. został wybrany posłem do Sejmu Wileńskiego, który uchwałą z 6.04.1922 r. przyłączył Wileńszczyznę do Polski. Następnie był posłem do Sejmu Ustawodawczego – pierwszego w odrodzonej Polsce.

Ożenił się 5.07.1921 r. z Justyną Karwowską z domu Skawińską. Miał z nią dwóch synów: Bolesława częściej nazywanego Sławkiem (1922 r.) i Andrzeja (1923 r.). Rodzina mieszkała w Lacku Wysokim (rodowym majątku żony). Gospodarzył (mówił, że „*pracuje na roli*”) zarówno tym majątkiem jak również folwarkiem Lisowskich – Szczuczynkiem, gdzie mieszkała Jego Matka i Siostra.

Był zamiłowanym społecznikiem: zorganizował dla sąsiednich wsi Spółdzielnię Mleczarską i kasę Stefczyka. Był aktywny w Kole Porad Sąsiedzkich, w którym propagował gospodarkę mleczną i nowoczesne metody *plodozmianu*. Współpracował z proboszczem Lackowskiej parafii w Akcji Katolickiej jako jednej z dróg aktywizacji wiejskiego społeczeństwa. W 1939 r. został zmobilizowany i w czasie kampanii wojennej z Niemcami był komendantem placu w Twierdzy Osowiec na granicy Prus Wschodnich. Wraz z rodziną uniknął okupacji sowieckiej przebywając w Warszawie i Osiecku koło Łowicza. Po zajęciu Kresów przez Niemców wrócił z rodziną do Lacka Wysokiego. Niespodziewanie 31 grudnia 1942 r. został zamordowany przez „nieznanych sprawców” *metodą katyńską* (w wieczór sylwestrowy a ciało znaleziono 1 stycznia 1943 r.). Najprawdopodobniej przez sowiecką agenturę, która *wyrównała rachunki* za Jego walkę w latach 1918–1921 o Polskość Kresów. Spoczywa na cmentarzu w Lacku Kościelnym.

W gmachu Sejmu na tablicy upamiętniającej posłów pierwszego Sejmu Ustawodawczego, którzy zginęli w czasie ostatniej wojny – znajduje się nazwisko Bolesława Lisowskiego.

Przygotował syn
Andrzej Lisowski